

இலக்கியத் திறனாய்வு உணர்வு நலனும்

க. கைராசபதி
முன்னாள் மாண்புமிகு அமைச்சர்
ஐயப்பாளர் உணர்வு

இடைக்காலத் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றிலே, தருமியென்னும் பிரமணர் யொருவன் பொற்கிழி பெறும்பொருட்டு ஆயனாய் இறைவனார் பாடல் ஒன்று பாடித் தோடுத்தமை பற்றியும், அது தோடும்பாகம் பாண்டியனது சகல மகாட பத்திற் சிலபெருமானுக்கும் சகலப் புலவரான தக்கிரைக்கும் நடத்த சம்மாதம் பற்றியும் சில செம்புகைக் கூறப்பட்டுள்ளன.

சம்பக பாண்டியன் என்ற மன்னன் தன் மனைவியின் கூத்தம் இவர்களை மணம் உடையதெனக் கருதித் தன்மணக் கூத்தனைப் புலம்படுத்தும் பாடலை இவற்றுப வகுக்குப் பொற்கிழி பரிசாக வழங்கப்படுகின்ற என்று தறிவித்ததும் "கொன்றிதேர் வாழ்க்கை" என்று தோடும்பாகம் பாடலைத் தருமியாரைவிட மாடியதும், மன்னவரர் கூத்தனுக்கு இவர்களை மணம் உண்டென்று கூறிய அப்பாடலைக் கேட்டு மெய்நீர்த மன்னன் தருமியிக்கும் பொற்கிழியை வழங்குமாறு உட்கொண்டதும், தக்கிரை ஒலக்கிட்டுத் தடைபெறுமுற்பத தருமிய இறைவனிடம் சென்று முறைபிட இறைவன் வந்து தக்கிரைடன் வாதிட்டுத் தன் நெற்றிக் கண்ணாக் தக்கிரைச் சட்டதும் அக்கதைவின் பிரதான செம்புகை. தக்கிரை சம்பகாதம், தருமியிக்கும் பொற்கிழி அளித்த கதை என்றென்கையாக் தவறு இடைக்காலப் பேராளான இலக்கியக் கவிச் வழங்கும் இக்கதைவின் கருக்கம் பரமமுத்திரைக்கக் கூடியதே.

தவிர இலக்கிய கர்த்தாக்கள் பரமாய் சிறு கதைகளாகவும், வானொளி நாடகங்களாகவும் பரமமுறை அமைக்கப்பெற்ற இக்கதை களாரசியமானது என் பதில் றுயலிக்கீ. மணிநூடல் வரதிடவந்த கடவுள், இறுதியில் மாணுட சத்தியை அமரனுக்கய சத்தியாக் அடக்க வேண்டியிருக்கிறது எனவும், அதனால் சில இலக்கிய உலகில் உண்டாயின தவிரதொழிறுக்கள் எவ்வாறிருக்கின்றன என்றும், இறைவனியே அது மாணிக்கமாக எவ்வாறு பாதித்தது என்றும் ஏற்படுகின்ற செவ்வும் அற்புதமான ஒரு சிறு கதைமையக் காண்குசென்ற கு: அழகிரிசாமி பல வருடங்களுக்குமுன் வழி யிருந்தார். "செந்தழவன் கெகாது" என்பது கதைவின் பெயர். தக்கிரைக் ஆளுமையும் அதன் வேளிப்பாரும் இன்றுகரை இலக்கிய கர்த்தாக்களைக் கலர்ந்து வந்துள்ளமைக்கு அழகிரிசாமியின் கதை சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இதனும்பு

உணர்வுதரணம் என்றும் பொருளியைப்பற்றிச் சித்திக்கும்பொழுது, இப்புறணைச் சமையலு எண்ணியபாசிக்காகக் இருக்க இயலாது. திறனாய்வின் மிக முற்பட்ட செயல்பாடு இக்காலத்தில் வெளிப்படுகிறது என்பதில் ஐயமில்லை. 'திறனாய்வு'— 'உணர்வு தரண' ஆகவே இரண்டையும் தாடகத் தன்மைவுடன் இக்கால சித்திச் சிந்தனை என்றும் கூறலாம்.

தகுதி கொண்டதானால் தனது மனக்கருத்தை வந்திருக்கும்மையாக அது நிறைந்து என்று முடிவுசெய்து விடுகிறார் மண்ணன். சங்கம் புறணைகள் பலரும் செவ்வெழுத்தவாயினால் யுத்தமுடிக்ரு "தன்மு தன்மு" என்று அழிப்பிரணைத் தெரி வித்து விடுகின்றனர். ஆனால் தக்கிரர் மட்டும், மண்ணன் மாராட்டியைதவறும் பொருட்படுத்தாமது பாடலிற் காணும் குற்றத்தைச் சட்டிக் காட்டுகிறார். சொற் குற்றம் இன்னவையினும் அடிப்படையான பொருட்படுத்தும் உண்டென்பதைத் தகுக்க ரீதியாக காட்டுகிறார். அதாவது எடுத்துக்கொண்ட ஒரு பாடலின் நிறத் தையும் தரக்கூடியும் ஆகியது ஒர்த்து மதிப்பினும் மண்ணனைக் காண்கிறோம். இப் பண்பே தன்னை காணத்தக்க தாம் பேசினும் போதும் திறனாய்வின் முக்கியமான இலக்கணமாகும்.

அடுத்தபடியாகப் பெண்ணின் சுத்தத்துக்கு—மரணிடப் பெண்ணுரிணம், தெய்வம் பெண்ணுரிணம்— பெண்ணின் சுத்தத்துக்கு, இயற்கை மணம் இக்காலமென்று தக்கிரர் தனித்து காட்டுபடமண அளவுது உணர்வு தவத்தின் வெளிப்பாடாகும். ஆகவே சொழிவினே Sensibility என்றும் பதம் இத்தகைய பொருளுடையதாகும். உணர்வுச் செவ்வி, வெள்ளுணர்வு தவம் என்றும் பொருளை அம்மைக்கிணம் பதம் குறிக்கும். சுத்தத்துக்கு இயற்கை மணம் இக்காலமென்று வெள்ளுணர்வு தவம் காண்க் கூட பெற்றிருக்காதமையேயே சொல் சொல்வையிற்றுடன் உண்மைக்கொடப் போராட்டம் நடத்தினார் தக்கிரர். சத்தியத்துக்கான இறைவனுடனேயே சம்பாந்தம் செய்வும் மணப்படுத்தும் உணர்வு தவத்தின் பெறுப்பாகும். இவ்வாறு மார்க்கும்பொழுது உணர்வு தவரும் திறனாய்வும் ஒன்றுக்கொன்று அணுகரணியாக இருக்கக் காண்கிறோம். திறனாய்வின் யானை உணர்வு தவரும் உணர்வு தவத்தின் விளைவாகத் திறனாய்வும் செவ்வெழுத்தவியக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட புறணைதவின் உணர்ந்தத்தை தனது காலத்துப் பரிபாணமென்ற கூறுவதாகும், அது எண்ணுது சார்ந்த அம்மை தன் உள்செய்வைக் குறிவ தவத்தின்குத்து பிரச்சினையை அணுகிறார் மண்ணன். அணுகவே, யதார்த்தத்தின்— அதாவது புறமணிக்— மனத்துக்கும் புறம்பான நிலையில்— பெண்ணின் சுத்தத்துக்கு இயற்கை மணம் இக்காலமென்று உண்மையைக் கைநெறியி ன்ட்டுகிறார். ஆனால் தக்கிரரோ, புறணை அறிவக்கூடிய உண்மையைப் பொது உண்மை காண்கொண்டு அதனைத் தகுக்கநெறியில் விளக்க முற்படுகிறார். மண்ணே, உண்மைத் தேடலிற் தவ்வின் வேறுகக் காணவில்லை. ஆனால் தக்கிரரோ; தவம் யுதி பதும் உண்மையின் சுத்தமெய்யானும் இயற்கைமணம் அது தரிக்கியென்று அணுகத்திற் கூறும்பொழுது தவ்வின் வேறு உண்மையைப் பற்றிக் கோடாயிக் கொண்டு தர்க்கிப்பதைக் காண்கிறோம். இப்பே திறனாய்வினதும் உணர்வு தவத்தினதும் பிரதான அம்மைகள் செயற்கைக் கண்டுக்கொள்ள முடிவிறது. ஆயினும் தக்கிரர்— விவன் சம்பாந்தம் இங்குக் குறிப்பிடாக அமைத்துள்ளதேயன்றி உண்மைச் சம்பவம் அன்று. இவ்வாறு உண்மையே திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளும், அவற்றின் தரிமைய பலனும் உணர்வுதவக் கோட்பாடுகள் வளர்த்துள்ள தரிமையின்குத்து பின்போக்கிப் பார்க்கையில், இப் புறணைக்காலையில் விளைக்கத்துக்கு இடம் தரும் கருத்துக்கூறல்கள் இருக்கதன் புறணைத்தது; அம்மைமே;

நிறண்பு என்னும் சொல் ஆக்கிவைத்தல் வழங்கும் Criticism என்னும் பதத்திற்கு ஒத்ததாய்த் தந்தையத்தின் தனது மொழியிற் பயன்பட்டு வருவதொன்றாகும். நிறண்பு, விமரிசைம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள். பின்னது கூட மொழியிலின்றும் பெறப்பட்டது. எனினும் யுத்தமீது ஈடுகளைச் சிவிரம், விமரிசைம் என்னும் வடிவங்களை வழக்கிலிருந்து வந்துள்ளன. கவியாரம், பன்யாடு என்பன ஒருபொருட் சொற்களால் வழங்கி வருவதுபோலவே விமரிசைமும் நிறண்பும் வழங்கிவருகின்றன.

விமரிசைம் என்றசொல் யுத்தமீது வழங்கிய சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் இங்கு ஆராயவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒருதரணம் கூட்டும் பார்வையோம்.

இருக்குறள் துறவறவியலின் மெய்ப்புணர்ச்சி என்ற அறினாரம் உண்டு. தத்துவ ஞானம் பற்றிச் கூறுகின்ற அறினாரம் அது.

ஓர்த்துள்ளம் உள்ள துறாரிம் ஒரு தலைமார்
பொர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு?

என்னும் குடம்பாசீதகுப் பரிமேழைவர் பின்வருமாறு பொருளுரைக்கிறார் "உள்ளம் ஒரு தலைமா ஓர்த்து உள்ளது உரைசின்—ஆங்கணம் வேட்ட உபயோக மொழியியொருகி ஒருவர் உள்ளம் அளவைகளானும் பொருத்துரைத்தனும் தெனிய ஆராய்த்து அதனும் முத்தப்பொருகி உணருமாயின, பொர்த்துப் பிறப்பு உள்ள வேண்டா—அவனுக்கு மாறிய பிறப்பு உண்டாக நினைக்க வேண்டா; இதனும் விமரிசைம் புகறப்பட்டது." என்று கூறுகிறார் பரிமேழைவர். இக்கே விமரிசைம் அகவது விமரிசைம் என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது. 'விமரிசை' என்று பரிமேழைவர் கூறியிருப்பதற்கு, ஆறுநூறாகவள் அடிக்குறிப்பு வருதலாகையிற், 'விமரிசைமெனினும், சித்தித்தம் எனினும் மனைகெனினும் ஒக்கும்'—என்றார்.

இச்சந்தர்ப்பத்தினே விமரிசைம் என்றசொல் தத்துவ ஞானத்தொடர்பின் பயன்படுத்தப்பட்டிருத்தல் உணரிக் கத்தக்கது. அறிவைப் பெறும் வாயிலாகியே அளவைகள், பொருத்துமாறு எனக் குறிப்பிடுகிறார் பரிமேழைவர். அளவைகளான பொறிசுனார் ஈணும் காட்டி அகவது பிரதிபலிசைம்; குறிசுனாக் உத்த துணரும் அணுமாயம்; ஒருதாமொழியாவிய ஆமம் அகவது ஆப்தகாங்கியம் பொருத்துமாறு' என்பது. "இது கூடும் இது கூடாது எனத் தன் கண்ணே தோன்றவது." இவற்றை அளவைகள் என்னும் பிராமணங்கள் என்னும் வழங்குவார். சித்தித்தம் உணவெறுக்கும் பொருத்தும் தன்மையினை தோக்குதல் என்பன தத்துவ உணர்ந்த பிரசித்தமாய் இருத்தவை இதனும் தெனியாதிறது. ஆனினும் இவ்க்கிய உணர்ந்த இவை தனித்த பன்யுடனாக வளர்த்தன என்று கூற இயலாது.

இதற்குச் சாரணம் உண்டு அறிவைத் தரும் வாயில்களாகப் பொறிச் காட்சிவையும் சித்தித்தம் முதவானவற்றையும் பன்மைய இத்திய தத்துவ ஞானி கள் குறிப்பிட்டுள்ளனவென்றும், தனடமுறையில் கருதி அகவது ஆமவிய சிறத்த பிரயாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அதுகூடும்வந்து, வேத உபநிடத, ஆமங்கள் அடிப்படைபான உண்மைகளையும் தத்துவஞான முடிவுகளையும் வன்றைக்கொ வேளிப்பகுத்திவிட்டன என்னும், அகவுணவகளை அறிவாரும் அனுபவத்தாரும் கூட்டறிதவே தத்துவவாரதியின் பணி என்றும் பன்மையாக நம்மப்பட்டு வந்தது. இங்கெரு விதத்திற் கூறுவதானும், நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஒத்துக்கொள் ளுக் வேதவாக்கை, ஏற்புடையதாய் நிகுபியதற்கு அறிவும் அனுபவமும் பயன் பட்டது. அவ்வளவுதான். அதற்குமேல் அறிவோ அனுபவமோ கட்டும்படியன்றிச்

சஞ்சரித்தும் புதியன அருதுதற்கும் கங்குலீயத்திற்கும் போதிய வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தும். அகவாறு இடைவிடையே சித்தலை ஸ்தலப்பட்டணம், ஊரக நெய்தல் புறம்பானை — ஆளுகோலம் — எனத் தனி ஊர்ப்பகுதிகள் மையப்பாக்கமையும் இருக்கிறது. தத்துவத்துறையில் நிலைய மனோபாவத்தின் பிரதிபலிப்பையே இக்கண இலக்கியத் துறையினும், தனித்த இலக்கியவாழ்வு என்கின்றோம். தன்னுள்ளாசிரியர்,

ஒன்றோர் பொழி பொழுதே வந்தி

அவர் மொழியும்

பொருளை பொற் பொற்றுமென்பதற்கும் — ஒன்றோரின்

சேறுதற்குச் செய்தமென்று மெற்கோளிக் கென்பதற்கும்

உறு பழந் சூத்திரத்தின் போல்

என்று உதும் பா' இதனைத் தெரிவிக்குகிறது.

இத்தலை தத்துவ குரலினிற் பெரும்பாலானோர் வேதவழக்கோடு மாறுபாடு காணும் சித்தலை ஸ்தலப்பட்டணம் போலவே, தமது இலக்கிய இலக்கணவார்ப்புறம் தொக்கான தன்னாசிரியர் வழியினின்றும் விவகாத வண்ணம் தமது உரைகளை அழகு வந்தனர். அதாவது பழைய உரையாசிரியர்கள் தமது சொந்தக் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கவில்லை. அதாவது விவரணைகள் அறிவுக்கோ, அனுபவத்திற்கோ, ஆற்றலுக்கோ இடம் வைக்கவில்லை. பழையவர்கள் ஆய்வோர், தமது அனுபவங்களை அத்தரவின் விவகாதகோடு கலத்தல் ஆகாது என்று நம்பிக்கை வேறுவற்றித்தது. இதன் காரணமாக வேறுவழியின்றித் தம்மாவதற்குக் கருத்துக்களை ஒட்டிச் சித்தலை புதிய சித்தலைகளையும் விவகாதங்களையும் உரைகளையே கூறிய விட்டதும், அவை உக்கிரமிக் ஓடி நூலாசிரியரின் கருத்துக்களை என்று விடாய் மீடியாக வந்துவந்தும் கூர்வா. "நூலாசிரியர் சொன்னாத கருத்து எதையும் இக்கியமென்று உரைத்த ஸ்தலப்பட்டணம்; நூலாசிரியர்களுக்கு புது தென்கள்" தொக்காப்பியர் முதலிய இலக்கணவாசிரியரும் ஸ்தலவார்ப்புறமும் செய்த இலக்கண இலக்கியங்களே எக்காலத்துக்கும் பிரமாணங்கள் என்று பேராசிரியர், தச்சினூர் கிளியர் முதலிய உரைவாசிரியர்கள் வாதிடுவர்.

இத்தகைய நம்பிக்கையும் மையப்பாக்கமையும் ஆளுகோலம் பதித்திருத்தமையாலேயே பழக்காவதற்கும், திறனாய்வு தனித்த ஒரு துறைவாகப் பதிந்ததென்பதாக — பரிணாயிக்கவில்லை. இத் நம்பிக்கையையும் மையப்பாக்கமையையும் தாக்கிப் பிரித்து, விழாமல் தடுத்து நீர்க்க்கடிய சமுதாய அமைப்பும் பழக்காவதற்கும் இருக்கிறது.

ஆனால் தவறுக்கத்திலே மாறும் சூழ்நிலைக்கேற்ப உருவான கோட்பாடுகளின் — ஆர்வுத்துறையிலும் — திறனாய்வும் ஒன்றாகும். அதன் வளர்ச்சிக் கிரமத்திலே உணர்வு தவள் பேரிதும் விருப்பத்தக்கதாக மட்டுமன்றி, இன்றியமையாதது ஒன்றாகவும் மதிக்கப்பட்டனவற்றும்.

சமுதாயங்களின் வரலாற்றை நாம் கூர்ந்து நோக்கும்பொழுது, ஒருகணம் புறம்புமும், பகிடுவது காலம் பகுதிகளிலே — அடிப்படைவாழ்வு மாற்றங்களின் கோண்ட, புக்கங்களிலே — ஆர்வக் காலப்பகுதிகள் இயல்புகளையும் தன்மைகளையும் திரட்டிக்கூடும் வகையில் சிலபக சொற்பிரயோகங்கள் அமைந்துவருகின்றன. உதாரணமாக, ஆண்டாள் — அடிமை என்ற சொற்கள் இடைக்காலத்திலேயே தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பரணாக வழக்கியவை. அவை ஆள்போனையும் அவர்கிற் இருத்தவனையும் குறித்த அறிவேவாகியும், இறைவனுக்கும் பக்தனுக்கும் உள்ள

யீரம் சாக்தொழில், சைலாபகம், வர்க்கம், கலை, கலைகளும் என்பன புதிய சொற்கள் அகல. ஆனால் புதிய பொருட்பரிமாணங்களையே பெற்றிருக்கும் சொற்கள்.

திறனடிவு என்பதெனக் அன்மைக் காலத்தினையே விளக்கும் என்பனும் பொருளில் வழங்கப்பெற்று வருகிறது. பண்பாடு என்பனும் பழம்பொல, ஆங்கிலச் சொற்கள் சிவவந்திரத்து ஒத்த சொற்கள் வேண்டப்பட்டனவையே உருப்பெற்றவற்றின் ஒன்றே திறனடிவு ஆகும்.¹⁰ தாள் மூன்று குறிப்பிட்டதுபோல ஒன்றின் திறத்தை அறிதல் என்பனும் பொருளில் 'திறனறிதல்' என்பனும் பிரயோகம் பழைய தூங்கலிற் சாஸ்ப்படுகிறது. மீண்டும் திருக்குறளைத் துணைக்கு இழுத்தாகம், பொருட்பாசியில் சொக்கவன்மை என்பனும் அறிவாரத்தினே.

திறனறிந்து சொன்னுட சொல்லி,

என்று என்றும் திறனறிந்தான் சொல்கித்துனை

என்றும் வருகின்றனவே, மக்களுடைய இயல்புள்ளும், வினை செய்பும் திறன்வினை அறித்தவையாய்வுற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 'திறவோர்' என்பனும் சொல்லும் தமிழிலக்கியங்களில் பரிகீரணமும், உதாரணமாகப் புறநானூற்றில் 'திறவோர் லாட்கியின் தெளிந்தனம்' என்றவரும் அடியில்¹¹, திறவோருக்கும் பகுத்து உணரும் திறனுடைமையார் என்று பொருள் கூறப்படுமும், இங்மைய 'திறம்' என்ற சொல் விளையாடல் சில வழக்காறுகள் இருப்பினும் 'திறனடிவு' என்பனும் சொல் தலை வழக்கமேயாகும். அதைப்போலவே 'உணர்வுதன்மை' என்பனும் பிரயோகமும், தாம் மேலே குறிப்பிட்டதுபோல, Sensibility என்பனும் ஆக்கியல் பதத்தின் விளக்கச் சொல்லாகும். 'உணர்வு' என்பனும் சொல்விளையாடல் அதன் செய்வகைகளைத் தலைமைக் குறிப்பிடுத 'உணர்வுதன்மை.' நன்னூலினே, செய்புள் அம்மது கவிதை இன்ன தென்று வரையின்க்கணம் கூறமுற்பட்ட பண்பாத்தியாயர்,

யன்வகைத் தானின் உயிர்க்கூடல் போதும்
செய்வாற் பொருட்பேறுக உணர்வின்
வய்வோர் அளிப்பெறல் செய்வகை செய்புள்

என்றார். அதாவது தொல், இரத்தம், இளநர்சி, மெதல், எழும்பு, மச்சை, முத்திய தாதுக்கணம் உயிர்க்கு இடமாக இயற்றப்பட்ட உடம்புபோல தாக்கவைச் சொற்களாக, பொருளுக்கு இடமாக, கல்வித்திறத்தவர் அறவகைச் செய்வகை செய்புள் என்பது மரபுவழியினமும் உரை. இச் சூத்திரத்தினே 'உணர்வின் வய்வோர்' என்று கூறப்படுவதையே 'உணர்வுதன்மை' குறிக்கிறது என்காம். எனினும் பண்பாத்தியாயர் என்னும் 'உணர்வின் வய்வோர்' கல்வி அறிவு மரத்திரம் சிதம்பக வாய்க்கல் பெற்றவராய்போதும், திறனடிவின் பண்பாக்கி வேட்கமும் உணர்வு நவனுடைமையார், அறிவுமட்டும் அன்றி அறிவுக்கும், அறவியல் தொக்கும் ஒரும்கே வாய்க்கல்பெற்றவராய் இருப்பார். இங்மையு பாய்க்குமிடத்துத் 'திறனடிவு' — 'உணர்வுதன்மை' — ஆகிய சொற்களுடர்களை ஒத்தவை முற்பட்ட காலத்தில் இருத்திருக்கக்கூடுமாயினும், அவை குறித்த பொருள் எண்ணின் குறுமொழி என்பது கூறமயே விளக்கும்.

கருக்கக் கூறுவதாயின் திறனடிவுமும் — உணர்வு நவனும் தன்னை காலத்தினையே சாத்தியமாய்விருக்கும் தொழித்யாடுகள், பண்புகள், பண்புகள் முற்பட்ட சொற்களால் அவை உடம்பப்பட்டிருக்கும் என எதிர்பார்த்தல் பொருத்தது. தன்னை திறனடிவுமும், அதன் பெருக்கமொடையாகிய உணர்வு நவனும் சாத்தியமாவதற்குரிய ஏதக்கள், தமது சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், சென்ற தூற்றுகளின் இறுதியையும் இந்நூற்றுக்கடியும் எழுத்தின.

பழைய நிவாரணப் சமுதாயத்தின் தேவடி, புதிய வர்க்கங்களின் எழுச்சி, அச்சியத்திரத்தில் வருகை, குறிப்பிடத்தக்க ஆளவிற பரவலான கல்வி, மரபு, சம்பிரதாயம் என்பனவற்றின் நம்பிக்கைக்குறைவு, சிறப்பானதில் செய்தொழியாக ஒருவருக்கு மதிப்பு, உழையின் மகத்துவம், முதலியன தன சமுதாயத்தின் மெய்புகளாம். இவை அடிப்படையான சமுதாயம் மாற்றங்கள் எப்பகை நாம் மனத்தில் இருத்திக் கொள்ளவேண்டும். புதியகல்வி ஊழல்கள் இம்மாற்றங்களை உறுதிப்படுத்தி வழிநடக்கின்றன. இம்மாற்றங்களின் தவிர்க்க இயலாத எதிரொலிவும் பிரதிபலிப்பும் கலை இலக்கியத்தின் மாத்திரமன்றி, மனிதனின் சித்திரத் துறைகள் அனைத்திலும் தோன்றும் என்பதில் தடையே இல்லை.

இலக்கியத்தில் இதன் செயற்பாட்டை ஒரு சிறிய கவனிப்போம். ஏறத்தாழ இத்தூற்றுகளையும் தொடக்கம்வரை தமிழ்த் தேவடிச் செய்தோர் அனைவரும், "காலிகை" என்று கவிபாடியவரால் இம்மொழிபட்டாலும், "காலிகை" ஊத்தவரால் இருத்தனர். மட்டிலும் நாம் மனிதநாசைக் இருக்கிறோம். அங்கீகரிக்கப்பட்ட யாப்பின் அறிவியல்பட்ட ஏதாவதொரு பிரபந்தத்தைப் பாடுவோராகியே இருக்கலாம். இன்று அம்முறை பெரிதும் வறுமிற்குறவாகிறது. பாருதின் குயில்காட்டை வக்தம் பிரபந்த வகையாகக் கொள்வது? புதுமையித்தவின் கவிதைப் பரிசீலனைகியவும், பிச்சுரத்தினின் புதுக்கவிதைகியவும் எத்தமாய்ப்பில் அடக்குவது? தொக்காய்பியத்தில் இருத்தம், இக்கால விளக்கத்திற்குத்தும் இவற்றுக்கு வரைவிக்கக்கொண்டோ, உதாரணமோ, அறிவாரமோ, பெறவியலாத, ஒவ்வொரு புதுப்படைப்பையும் அதனைத் தகுதி தேர்ச்சியே ஆராய்த்து மதிப்பிடவேண்டியுக்கிறது. உதாரணமாக ஒருவர் ஒரு பிச்சுரத் தமிழ்ப் பிரபந்தம் என்று கூறிய மாத்திரத்தே அதுபிரபந்தமாகப்பாடுகிற விளக்கம் ஷுப்பியோக்கு ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால் பாருதின் குயிற் படைப்பு அல்லாது பிரபந்தப்பெயர் கூறியவர்க்கே இவ்வாரணவாகம். அதனைப் பண்புறைய மய்த்து அதன் சிறப்பியக்கியும் நலன் கிணவும் விளக்கவேண்டியுள்ளது. இக்காலிய தன சிறகுவின் இன்றியமையாமமை தெளிவாகிறது எனலாம்.

இன்னுமொன்று, பழைய அளவு கொக்கிலும், பிரயாணக்கணும் செய்வாக்கு இழந்தமையால் புதிய அளவுகொக்கிலையும், மதிப்பீடுகளைவும், ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதனாகும் நிறகுவடி அத்தொலகையொழிந்து, நிறகுவடி பற்றி எழுதியுள்ள விம்பர் ஸ்கொட் — Wilbur Scott — என்னும் வித்தவர் தன காலத்திலே நிறகுவடி தொக்குவதற்குரிய மூல்கீடுகள் மூன்றினைக் குறிப்பிடுகிறார்.¹² "பழைய அளவைக் கட்டினகலை இருத்து விடுபாடு; நிறகுவாயன் தமது கை எதற்கத் தொத்தத்தக்க, தகுதிவாய்ந்த புத்தம்புதிய ஆக்கங்கள்; எதிர்கால இலக்கியத்தையபற்றிய நம்பிக்கையும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும்" — இவையே நிறகுவடி செய்து வளர்க்கத்தகு உகந்த குத்தினைக் கூறுகள் என்பினார் ஸ்கொட். இக்கூறுகள் தமது மொழியின் இக்காலத்தின் ஐயத்திற்கிடமின்றி இருக்கின்றனவைய எனலும் மறுக்கவியலாது.

இன்னொரு மூக்கிய ாரணியும் உண்டு. பழைய அளவைக் கட்டினகல் அல்லது அறிவார நூல்கள் — இவ்வாண இலக்கிய கர்த்தாவுக்கு மாத்திரம் பிரச்சினை அகம். ஷுப்பியோக்கும் பிரச்சினைதான். யானை, சதை, தம்பி வாககன் நூலை ஏற்றுக்கொள்வது? ஓரளவு கல்விப் பரித்தி அவனுக்கு இருக்குமாயின் நூற்றுக்கணக்கில் வேலியத்துக்கொண்டிருக்கும் நூல்களில் தரமறித்து சிலவற்றைத்தான் கணைப்பது என்பது? இத்தகைய மதிப்பு வாககனுக்கு உண்டாகலாம்.

இத்தகைய குற்றங்களிலே, துறையிலியுட்கும், அவைது படைப்புக்கும், வாசகர்களுக்கும் உள்ள உறவு அடிப்படையான மாற்றத்தை அடைகிறது. நூலும் வாசகரும் பெரும் முக்கியத்துவம் அடிகொள்கிறது.¹³ துறவுக்கும் வாசகருக்கும் இடையில் விவரங்கள் தோன்றி, அத்தியாவசியமான பணியொன்றைச் செய்ய வேண்டிய வனும்கூடும், தூக்கிவிடப் படிப்பதும், அவைபற்றிய வினாக்களையும் சர்ச்சையையும் வெளிவிடுவதும் தொழிலாகவே நிலைத்துவிடுகிறது.

இப்பணியின் பிரதான பங்குபாது? அடிக்கடி எழுதப்ப்படும் இவ்வினாவிற்கு எத்தனையோ விடைகளுண்டு. ஆயினும் பெரும்பான்மையினோரால், பொதுவான கரை விவக்கணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படக்கூடியது. டி. என். எலிவட் என்ற ஆங்கிலத் திறனுய்வாளர் கூற்றாகும். "The elucidation of works of arts and the correction of taste" — என்பது அங்குச் கூற்று.¹⁴ "கலைப்படைப்புக்களை விளக்கித் தெளிவாக்குதலும், அழகுணர்வைச் செம்மைப்படுத்தலும்" திறனுய்வின் பணியென்பது அவரது கருத்து. இவ்வகரைவிவக்கணத்தை முற்றாக ஏற்றுக்கொள்ளாதவரும், இப்பணியைப்போடகூடு வேறுவிவகாரமும் சேர்த்துக் கொள்ளுவிரையன் இத்தலை நிராகரிக்க மாட்டார் என்பதுறுதி.

திறனுய்வாளன் ஆய்ந்து, ஓர்ந்து, தேர்ந்து தெளிவாக்குகின்றான், இறுதி ஆய்வில் அவன் செய்வது மட்டுமீடு ஆகும். அதுவே திறனுய்வின் முடிவுவாகிறது. அதன்மூலி உணர்வு தரும் சிறக்க வாய்ப்பு உண்டாகும். துறையாக வளர்ச்சியுடையம், பொதுக் கல்விப் பயிற்சியாலும், தூத்பெருக்கத்தாலும் பற்பல நன்மைகள் உண்டாகும் அநேகவிவகாரியில் தக்க சூதநாய அவையுமும் ஈழங்கும் இவ்வாவிடத்து உயர் கலைக்கும் வளிக தோக்குகளை உத்பத்திப் போரணுக்கும் வேறுபாடு இவறுயிவ் காணவிவலாத அவையுமும் தோன்றிவிடுகிறது. குறிப்பாக முதவாவித்தல சமூகத்திலே வர்த்தக விளம்பரங்கள் "செய்ப்புடைப்பொருள்கள் கொள் கல்வையினும் மேம்போதும்மே" என்ற முதுரைக்கொப்ப கலை இலக்கியப் போர்ணைகிவ் வெளி வருவது கூடும். இவற்றையும் பகுத்துணரும் பயிற்சியை வித்தது கூறத்தக்க அவ விவே திறனுய்வு தருகிறது. உயலிவ் திகழ்புகள் காரண காலியத்தொடர்பிலே இவங்குணை என்று கூறுவர், அதுமொவ, நவீன காலத்திலே திறனுய்வு இத்தலை இவ்நியமையாததால் இவப்பதே அதற்குப் போதுமான குத்திலித் தேவைகள் உள்ளமையாவேவே என்காம்.

அகிசுப்படியாவோர் கலை இலக்கியத்துறையிவ் சமூகாடுகொண்டிருக்கும் காலம் இது. முக்கணக்காவத்தையும் விட இக்காலத்திலேவே இலக்கிய ஆக்கத்திலும் ஆர்வ மூண்டவோர் எண்ணிக்கையில் அநிலமால் உள்ளனர். இத்திலிவிக் எலிவட் கூறுவது போல, "கலைப்படைப்புக்களை விளக்கித் தெளிவாக்குதலும், கலைவழணர்வைச் சமூகமயப் படுத்துதலும்" காலத்திலி் உட்கலைவாயுள்ளது.

இவ்ஞெரு கோணத்திலிருத்து தோக்கிலும், திறனுய்வு கலை, இலக்கியத்துறா மட்டும் வேண்டப்படுவதன்று. கலை இலக்கியத்துக்குக் கூறியவை நவீன கல்வித் துறைகள் அகிசுத்துக்கும் போர்த்தும். மாவெரும் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளைச் செய்யும் விஞ்ஞானிகள், 'உணர்வுறமை' வாய்க்கப்பெறுவிட்டால், சரவிலா தெற் சத்தராய் மறுக்குவத்ததை அழிக்கவல்ல ஆயுதக்கலைவும் எருவிசிலையும் உருவாக்கு வதில் முனைவர். இவ்ஞெவேயே மேலித் தேசக்கலிவே, கல்விவாளர் பவர், விஞ்ஞான மாணவர்க்குக் கலைக்கூறுகூடும், கலைத்துறை மாணவர்க்குச் சமூக விஞ்ஞான அறிவும் இவன்றவரை போதிக்மய்யுடல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருகின்

தனர். தனது பரிசோதனைகளிலும் ஆய்வு கூடங்களிலும் ஆய்ந்துவந்திருக்கும் விஞ்ஞானர், இயற்கையிலும், மானுடத்திலும் உள்ள அழகையும் ஆற்றியையும் வெகுகளையே காணத்தவறுகிறார். அவரது 'உணர்வுநலம்' என்னுடையதரவீடுகளில்தான். அதன் விளைவுகள் பாரதராஜாசனம்.

இக்குறையாட்சை நிவர்த்திசெய்யுதற்காகவே, மேலை நாடுகளில் அண்மைக் காலத்தில் விஞ்ஞானத்தின் சமூகவியல் Sociology of Science என்றும் ஆய்வு நெறி பணராய் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. விஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானியையும் சமூகத்தின் சகல அம்சங்களுடனும் இணக்கும் ஆய்வை இத்தெறி நிறப்பாகக் கொள்வதாகும்.¹⁶ மனிதனை நடுமையாக வைத்துச் சகல ஆய்வுகளையும் நடத்திவைத்தி உணர்வு நலத்தைச் செம்மைப்படுத்துவது சாராத என்பதே அதிஞர் களின் முடிவாகும். அநே நேரத்தில் இவ்வியத்தையும் மறிந்துட்டும் பொழுது போக்குச் சாதனமாக மாத்திரம் கொள்ளாமல் ஆய்வறிவு சார்ந்த ஒரு தனதயாக விபரிக்கும் போக்கும் அண்மைக்காலத்தில் வளர்ந்து வருகிறது. இவ்வியத்தின் சமூகவியல் Sociology of Literature என்றும் ஆய்வுநெறி இத்தகு வழி வகுப்பதாகவுள்ளது.¹⁷

20-ம் நூற்றாண்டுவே மனிதனுக்கு எய்வரத் துறையிலும் எண்ணித்தக வாய்ப்புகள் உண்டன. இவற்றை ஏற்ற ஒழுங்கறித பயன்படுத்தவும் அப்பயன்பாடு மனிதனது பெருமை — ஆதிமீகத் தேவையானுக்குத் திருப்பிரமண ஒழுங்கில் அமை வவும் திறனுய்வும் — உணர்வு நலமும் இன்றியவைவாதனவாகும்.

ஒவ்வொரு நாட்டினர்க்கும் மக்களுக்கும் திறனுய்வு, இராசனை என்பன குறித்த சூசித்திய பாரம்பரியங்களும் மாபுலனும் உண்டு. தமது ஒன்றோர் களை இவக் கிவர்களை விபரிக்கையில் அவற்றின் இவட்டியப் பண்புகளாகச் சத்தியம், சிவம், சத்திரம் என்பவற்றைக் கூறினர், உண்மை, நன்மை, அழகு என்பனவே இம் ஒன்றாமாம். இவை இன்றும் போற்றக்கூடியன என்பதில் ஐயமில்லை. இவற்றின் ஓழு அர்த்தத்தையும் விவரிக்கொண்டு தவீன அறிவுகளின் பெறுபேறுகள் அனைத் தையும் பயன்படுத்தி மனித வாழ்க்கைக்குப் பெருமையும் பூரணத்துவமும், அளிப்பதே உயர் இவட்டியமாகும். இவ்வியத்தையுத நோக்கி தடைபோட, திறனுய்வு நோக்கும், உணர்வு நலம்பண்டும் பெருதவி புரிவன என்பதை வற்புறுத்துதல் தரும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இவ்வியமான துறாதாரங்களினை மாத்திரம் இவ்வியத்திற் குறிப்பிடுவோம்: உவ்வையம், திருவாவையாபுடையார் திருவிவையாத புராணம், சீகரத்திற் புராணம், திருவிவையாத புராணம், உடம்பன புராணம், தயிழ்விடுவது, திருமயிசை மயக அத்தாடு, தயிழ் நாவளி சீகரது.
2. இப்பாடல் குறுந்தொகையில் இவட்டாம் செய்புனாக அமைத்தது. அஃப் பெருள் இவக்கன உறையாசிரியர்கள். "கொக்குதேர் வாழ்க்கை" என்றும் பாட்டு இவற்றைகள் புணர்ச்சிக்கல் திகழ்த்த செய்புள்" என்று கூறுவர். (தொடம். செய், 187 — பெராசிரியருரை)

3. குறள் : 357.
4. குறள் : 242 பரிமேலழகர் உரை.
5. நள்ளாழ்வு : ஸாமிரவீயம் 8.
6. ஜி. அரவிந்தன், உரையாசிரியர்கள், (1968) பக். 63.
7. எ. கைலாசபதி, பன்னாட்டு தமிழர் வரலாறு வரம்பாடும், (1966) பக். 185.
8. Raymond Williams, Culture and Society (1958) p. 12.
9. பாசக்கவும், சென்னைத் தமிழ் செக்ஷன்.
10. 'யன்பாடு' என்றும்சொல் இன்னாற்றும்படியேயே உருவாக்கப்பட்டதாகும் "புதிய விஞ்ஞானச் சேர்த்து புதுச் சேர்த்துகளும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குச் சமீப காலத்தில் தொன்றிய 'யன்பாடு' என்ற சொல் உதாரணமாகும். முதன்முதலில் இவ்விஞ்ஞானச் சேர்த்து இச்சொல்லை எடுத்தாண்டவர் காவல்துறைச் சேற்ற ரெவெண்டி டி. கே. டி. அவர்களாவார்" என். கவயாபுரீப்பிள்ளை, செற்கலைஞர், (1950) பக். 179.
11. புறநானூறு : 102
12. W. S. Scott, Approaches of Literary Criticism (1962)
13. T. S. Eliot, The Function of Criticism, (1953)
14. P. M. Wetherill, The Literary Text: An Examination of Critical Methods, (1974) p. xlii.
15. சைமன் டி. லேவீயே விஞ்ஞானிகளுக்கும் இலக்கியவாதிகளுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு குறிப்பிடுவதொடு, விஞ்ஞானத்தின் போக்குகளை விமர்சிப்பதாடின்றது, டி. பி. ஸ்னோ ஆற்றிய தீட்டினைடிப் பேருரை C. P. Snow The Two Cultures and the Scientific Revolution (1959,) also Two Cultures and a Second Look (1962).
16. c.f. Norman W. Storer 'The Sociology of Science' in Knowledge and Society (1958) pp 215—230, Barry Barnes (ed.) Sociology of Science (1972)
17. Diana T. Laurensen and Alan Swingewood, The Sociology of Literature (1972)